

O nějaký den později si jedna z lékařek všimla, že pouhým zapsáním počátečních písmen všech pěti jmen vedle sebe vznikne jméno šesté: C. I. L. K. A. Kupodivu právě toto jméno se vžilo. Celestýna, Izabela, Libuše, Kateřina i Anna byly rychle zapomenuty a brzy neřekl děvčátku nikdo jinak než Cilka.

Cilka nebyla krásné dítě. Ani roztomilé dítě. Dokonce ani příliš bystré dítě. Cilka byla šťastné dítě. Nikdy si na nic nestěžovala. Nikdy nic křikem nevymáhala. Většinu času spokojeně ležela a zabývala se sama sebou. Počítala si prsty, například. Na rukou i na nohou. Zkoušela vypláznout jazyk, jak nejdál to jde. Nebo se koulela z boku na bok. Nic jí nechybělo. A nejenže byla sama klidná, Cilka kolem sebe klid i šířila. Pokoj, ve kterém spala, byl vždy nejtišší z ce-

lého ústavu. Časem si ošetřovatelky zvykly dávat do její blízkosti obzvlášť plačtivé, nervózní a ukřičené děti. Cilka všechny uklidnila.

Když měla všechny prsty na ruce i na nohu spočítané, délku jazyka přesně odhadnutou a koulení z boku na bok zvládnuté na jedničku, posadila se, posléze postavila a začala chodit.

Vedoucí ústavu si povzdechla: „Cilka už je velká. Brzy nás opustí.“

„Nevím, co si bez ní počnem,“ řekla ošetřovatelka. „Má na děti tak báječný vliv!“

„Nejen na děti. I na nás. Ještě nikdy jsem nebyla tak klidná a vyrovnaná jako v poslední době,“ přiznala se vedoucí. „A vy jste si přestala kousat nehty – všimla jsem si toho!“

„Bude nám všem chybět,“ pokývala hlavou sestra a zadívala se přes skleněnou stěnu na Cilku, která obcházela kolem dokola dřevěnou ohrádku a usmívala se, takže jí v puse byly vidět čtyři malé zuby. Dva nahoře a dva dole.

Cilka byla přestěhována do dětského domova Slunečnice. Nacházel se ve starém cihlovém domě uprostřed rozlehlé zahrady na předměstí velkého města. Zdi domu byly opršelé, na některých místech porostlé břečťanem, na jiných divokým vínem. Po střeše se rozlézal mech. Ani zahrada nebyla příliš udržovaná. Ředitelka domova, všeobecně přezdívaná Pralinka, zastávala názor, že mnoho pořádku dětem škodí, zatímco romantický nepořádek podporuje fantazii. Soudě dle stavu zahrady, která připomínala prales a pro cizího pří-

chozího byla zcela neprůchodná, dosáhla dětská fantazie v domově Slunečnice nejvyššího stupně.

Dětí bylo v domově osmdesát tři. Cilka přišla jako osmdesátá čtvrtá. Ze všech nejmladší.

Do výchovného systému Pralinky patřilo ještě několik pozoruhodných zásad. Především děti nikdy k ničemu nenutila. Dále si nikdy nelámala hlavu, jak je potrestat. Buďto si dítě některým svým uličnictvím vykoledovalo okamžitý pohravek, herdu do zad, či dokonce kopanec do zadku, anebo si mohlo být jisté, že ujde trestu úplně.

Pralinka se taky nikdy ničemu, co přišlo od dětí, nedivila, nic nepovažovala za nenormální, všechno brala vážně. Když za ní přišel malý, hubeňoučkový Tomík, že se mu podařilo udělat hovínko větší než rohlík, znělo to neuvěřitelně; přesto se šla na jeho žádost přesvědčit – a dala mu za pravdu.

Právě tak Pralinku nepřekvapilo, když se k ní jednou po ránu dostavila delegace dětí s tvrzením, že Cilce roste na hlavě jablko.

„Jaké?“ zeptala se.

„Žluté,“ odpověděla vyčouhlá Božena,

která přes svých jedenáct let chodila teprve do třetí třídy, protože odmítala vzít na vědomí skutečnost, že mezi jednotlivými slovy musí nechávat mezery – psala všechno dohromady, takže se její úlo-

hy podobaly dlouhé, mnohokrát zakroucené a zašmodrchané tkaničce do bot.

„**Zatím** je žluté,“ opravil ji tloušťík Ota s věčně zpoceným nosem. „Ale zdá se, že začíná červenat.“

„To si musím prohlédnout,“ prohlásila Pralinka a odešla s dětmi do Cilčina pokoje.

Cilka seděla v posteli a protírala si oči. Před chvílí se probudila. Oknem viděla větve modřínu, po kterých šplhala veverka. Měla rezavý kožíšek a v něm jí skákaly černé blechy. Do výšky a zase dolů. Z levého ucha na pravé a z pravého na levé. Z ocasu na hlavu. A z hlavy na břicho. Bylo to veselé. Cilka se zasmála, kýchlá a pomyslela si: No tohle!

Vtom vstoupila do pokoje Pralinka s Boženou, Otou a dalšími dětmi. Už od dveří Pralinka viděla, že je všechno přesně tak, jak děti říkaly. Uprostřed hlavy, nahoře na temeni, rostlo Cilce jablko. Zčásti se ztrácelo v houštině jejích rozčuchaných, jabloňovými lístky posypaných vlasů. Přesto bylo dobře rozpoznat jeho žlutou, místy lehce narůžovělou barvu.

„Cilko,“ řekla Pralinka rozechvěle, „víš, co máš na hlavě?“

Cilka zvedla ruku a dotkla se konečky prstů jablka.

„Bouli,“ řekla. „Jú, ta je vobrovská!“

„To není boule, Cilko,“ přistoupila Pralinka k posteli a přejela po jablku dlaní. „To je jablko.“

„Jablko?“

